

Въ това време билъ излѣзълъ отъ Одринъ околийскиятъ началникъ съ стражари да пази клисуритѣ и пѣтищата и да присрѣща онѣзи войници, които бѣгатъ отъ турската войска. Мѣстната полиция предала нему затворенитѣ овчари и му разправила за убийството и за овцетѣ.

Началникътъ си помислилъ, че овцетѣ сж крадени и веднага изпратилъ въ града 20 души стражари, да питатъ, кой е продалъ тѣзи овце. Селскитѣ първенци казали на стражаритѣ: „Ние нищо не знаемъ за овцетѣ. Тѣ се продадохъ въ попъ Стойковата кѣща, питайте него.“

Стражаритѣ ме повикаха и ме разпитаха. Азъ имъ разправихъ, какъ стана работата. Но тѣ не останаха доволни отъ отговора, що имъ дадохъ, ами ни арестуваха и ни откараха — мене, хаджи Василъ и Матей — въ Сливенъ и ни предадохъ на тамошния началникъ, който въ този моментъ се готвѣше да заминава въ гр. Казанлъкъ.

Тръгна началникътъ, подкараха и насъ троицата съ вързани рѣце, като разбойници. Бѣше месецъ юлий. Времето бѣше горещо като въ пещъ. Стражаритѣ бѣха на коне, а ние вървѣхме пешъ. Пѣтувахме около 2 часа. Отъ силната жегъ съвсемъ запрѣхме. Хаджи Василъ, който бѣше по-старъ отъ насъ, падна на земята и примрѣ.

Старшиятъ прати човѣкъ да иска позволение отъ началника — и ние, арестуванитѣ, да се качимъ на нашитѣ коне, които вървѣха съ насъ праздни. Обаче началникътъ му отвърна грубо: „да грабнѣлъ топуза и да ни заблѣскалъ съ него: тогава и самъ щѣлъ да види, какъ щѣли сме да вървимъ. Ако и боятъ не помогне, да ни отсѣчалъ главитѣ и да ни остави.“

Като чухме това, уплашихме се и се чудѣхме, какво да правимъ. Решихме да дадемъ на старшиятъ скрито 60 гроша, като знаехме, че съ пари всичко може да се направи съ турцитѣ. Старшиятъ се съгласи и почака началникътъ да подмине малко напредъ, за да не ни вижда, и ние се накачихме на конетѣ си.